

Βασίλης Νιτσιάκος, *Χτίζοντας το Χώρο και το Χρόνο*, Οδυσσέας, Αθήνα 2003

Το γεγονός ότι η συζήτηση που αφορά τη σχέση των δύο πειθαρχιών που κατ' εξοχήν θέτουν ως αντικείμενούς τους την ανάλυση των πολιτισμικών φαινομένων, της Λαογραφίας και της Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, επανεμφανίζεται με μια περιοδικότητα στον ελληνικό ακαδημαϊκό χώρο αποτελεί σαφή ένδειξη ότι τα ζητήματα που αφορούν αυτή τη σχέση παραμένουν ανοιχτά. Ένας πιθανός λόγος γι' αυτό είναι ότι ελάχιστες φορές έχουν δει το φως προσπάθειες που προχωρούν πέρα από μια ιστορικού τύπου ανάλυση της σχέσης των δύο επιστημών. Μοιραία ίσως η συζήτηση στις περισσότερες περιπτώσεις έχει αναλωθεί σε έναν ελάχιστο παραγωγικό ανταγωνισμό που δείχνει να αφορά οτιδήποτε άλλο παρά ένα γόνιμο και ουσιαστικό διάλογο.

Γι' αυτό το λόγο είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα η έκδοση του βιβλίου του Βασίλη Νιτσιάκου «Χτίζοντας το Χώρο και το Χρόνο», που παράλληλα εγκαινιάζει και μια σει-

ρά (Ανοιχτοί Ορίζοντες στη Λαογραφία, εκδ. Οδυσσέας), που έχει ως στόχο την αναζήτηση ενός ουσιαστικά κοινού τόπου ανάμεσα στην Ανθρωπολογία και τη Λαογραφία, ενός χώρου δηλαδή όπου το διαφορετικό εμπειρικό υλικό και οι διαφορετικές μεθοδολογικές προσεγγίσεις μπορούν να συναντηθούν παραγωγικά και γόνιμα. Μ' αυτή την έννοια το βιβλίο που παρουσιάζεται εδώ αποτελεί ταυτόχρονα μια συμβολή στην κατανόηση του πώς δομούνται κοινωνικά οι δύο αυτές θεμελιώδεις κατηγορίες στον ελληνικό χώρο, αλλά και ένα προγραμματικό κείμενο για το πώς οι δύο παραπάνω επιστήμες μπορούν να συμβάλλουν από κοινού στην ανάλυση των πολιτισμικών φαινομένων. Η πρόθεση αυτή του συγγραφέα αντανακλάται στην επιλογή του να αξιοποιήσει χωρίς αργία αξιολογικές κρίσεις υλικό που προέρχεται τόσο από τη μακρόχρονη ερευνητική του δραστηριότητα στο χώρο της Ηπείρου όσο και λαογραφικό υλικό.

Όσον αφορά στα θεωρητικά εργαλεία που καθοδηγούν την ανάλυση, αυτά τίθενται ευθύς εξαρχής στην εισαγωγή του τόμου και περιστρέφονται γύρω από δύο βασικές έννοιες, αυτές της κοινωνικής κατασκευής και της ιστορικότητας. Η πρώτη, κεντρικό σημείο συνάντησης της σύγχρονης κοινωνικής θεωρίας, ορίζει τον χώρο και τον χρόνο όχι ως φυσικές κατηγορίες απέναντι στις οποίες κάθε κοινωνικός σχηματισμός προσαρμόζεται ανάλογα, αλλά ως ταυτόχρονα προϊόντα και δομικές συνιστώσες των διαφορετικών κοινωνιών. Η δεύτερη, η ιστορικότητα, συνιστά μεθοδολογική αρχή που υποβάλλει, σύμφωνα με τον συγγραφέα, το βασικό χαρακτηριστικό της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας, τη μετάβαση (σ. 17). Αν όμως αυτές είναι οι βασικές θεωρητικές ορίζουσες που διατρέχουν το συγκεκριμένο βιβλίο, παρέχοντάς του συνάμα ένα είδος ταυτότητας, η ίδια η θεωρία παραμένει ανοιχτό ζητούμενο που διαρκώς ακολουθεί και αντιπαραβάλλεται προς το συγκεκριμένο κάθε φορά εμπειρικό υλικό. Χαρακτηριστικό ως προς αυτό είναι ο τρόπος που «διαχέεται» η θεωρία μέσα στο κείμενο, με αποτέλεσμα κάθε κεφάλαιο απ' τη μια να συναρθρώνεται στη συνολική προβληματική, διατηρώντας όμως παράλληλα μια εμπειρική και θεωρητική αυτονομία.

Το βιβλίο χωρίζεται σε δύο μέρη. Στο πρώτο, μέσα από μια σειρά εθνογραφικές βινιέτες από τον αγροτικό χώρο, ο συγγραφέας επιχειρεί να προσεγγίσει διαφορετικές όψεις της σχέσης κοινωνίας και χώρου, σχέση που όπως θα δούμε και στη συνέχεια αποδεικνύεται ιδιαίτερα δυναμική. Στο δεύτερο μέρος αρχικά γίνεται μια προσπάθεια συστηματικής παράθεσης του θεωρητικού προβληματισμού για το χρόνο, στο πλαίσιο των κοινωνικών επιστημών, και ιδιαίτερα της Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, ενώ στη

συνέχεια, και με βάση αυτή τη συζήτηση, αναλύονται οι κοινωνικές αναπαραστάσεις του χρόνου στον παραδοσιακό πολιτισμό, με βάση το πλούσιο λαογραφικό υλικό που παρουσιάζεται.

Έτσι στο πρώτο κεφάλαιο του πρώτου μέρους εισάγεται στην ιστορική της διάσταση η έννοια του τοπίου, ενός χώρου δηλαδή πολιτισμικά καθορισμένου, όπου αναδεικνύονται οι τρόποι με τους οποίους ευρύτεροι κοινωνικοπολιτικοί μετασχηματισμοί διαμόρφωσαν, και εν πολλοίς καθόρισαν, τη σχέση των τοπικών κοινωνιών με το περιβάλλον τους. Είναι σημαντικό εδώ ότι τα δύο παραδείγματα που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας, η Αρίστη (Ελλάδα) και το Βουλιαράτι (Αλβανία), παρουσιάζουν πολλές ομοιότητες μέχρι το τέλος της δεκαετίας του 1940. Οι διαφορετικές όμως πολιτικές συνθήκες που ακολουθούν οδηγούν τις δύο κοινότητες σε αποκλίνουσες πορείες, κάτι που αποτυπώνεται με ιδιαίτερη ένταση στο χώρο. Η Αρίστη απ' τη μια βιώνει σ' αυτό το διάστημα τη σταδιακή απαξίωση του ορεινού χώρου ως παραγωγικού και τον ταυτόχρονο μετασχηματισμό του σε χώρο αναψυχής, χώρο προς κατανάλωση από έναν αστικό πλέον πληθυσμό. Στο Βουλιαράτι απ' την άλλη ο χώρος αποσυνδέεται από την τοπική κοινωνία εντασσόμενος σε μια κεντρικά ελεγχόμενη οικονομία, που διακρίνεται από έναν φετιχισμό της παραγωγής, με αποτέλεσμα ένα χώρο στο έπακρο ομογενοποιημένο και ταυτόχρονα ένα τοπίο που φέρει έντονα τα σημεία της κρούσας τάξης.

Στη συνέχεια ο συγγραφέας, και ως αντίστιξη προς το προηγούμενο, εξετάζει τη σχέση προς το φυσικό περιβάλλον στη διάρκεια με άξονα τις παραγωγικές δραστηριότητες που αναπτύσσονται στον ορεινό χώρο. Σ' αυτό το πλαίσιο αναδεικνύο-

νται διαφορετικοί τρόποι οικολογικής προσαρμογής, που δεν καθορίζονται από κάποια υπερβατική «φύση» του χώρου αλλά ακολουθούν συγκεκριμένες κοινωνικές λογικές και νοοτροπίες ενώ παράλληλα συνδιαλέγονται με τις ευρύτερες ιστορικο-κοινωνικές αλλαγές αποτελώντας ουσιαστικό μέρος τους. Θα σταθούμε εδώ στο συγκεκριμένο παράδειγμα της ημινομαδικής κτηνοτροφικής κοινότητας, που εξετάζεται με μεγαλύτερη λεπτομέρεια, όπου βλέπει κανείς ότι η διαδικασία κατανομής των βοσκοτόπων δεν αποτελεί μηχανική διαδικασία διαχείρισης ενός φυσικού πόρου που βρίσκεται «εκεί», αλλά δυναμική πολιτισμική πρακτική που συνδέεται άμεσα με όλες τις σφαίρες του κοινωνικού. Ενδιαφέρον παρουσιάζει τέλος η επίδραση που έχουν σ' αυτό το σύστημα οι τελευταίες εξελίξεις της μαζικής μετανάστευσης και της συνακόλουθης προσφοράς φτηνού εργατικού δυναμικού που μεταβάλλει παράλληλα τις υπάρχουσες εθιμικές σχέσεις.

Το ζήτημα της «σχέσης με τη φύση» ως πολιτικό διακύβευμα βρίσκεται στο επίκεντρο του επόμενου κεφαλαίου. Η διακύβευση έρχεται στο φως μέσα από την ανάλυση των διαφορετικών λόγων όπως αυτοί εκφέρονται από διαφορετικές κοινωνικές ομάδες που επιδιώκουν να θεμελιώσουν αλλά και να επιβάλλουν διαφορετικές απαντήσεις στο ερώτημα τι νοείται ως φυσικό. Το συγκεκριμένο εθνογραφικό παράδειγμα καταδεικνύει ανάγλυφα μέσα από τις συγκρούσεις γύρω από ενδεχόμενες επεμβάσεις στο περιβάλλον (ένα σύστημα ύδρευσης και ένα πάρκο αναψυχής) τις ευρύτερες αντιθέσεις που έχουν διαμορφωθεί στην συγκεκριμένη κοινότητα (θα τολμούσαμε να πούμε και στον αγροτικό χώρο γενικά), που φέρνουν αντιμέτωπους από τη μια μεριά τους αστούς πλέον, πρώην κατοίκους ή

καταγόμενους από την κοινότητα, και εκείνους που συνεχίζουν να ζουν στο συγκεκριμένο χώρο. Η πρώτη κατηγορία αναπτύσσει ένα λόγο περιβαλλοντολογικής προστασίας που υποστασιοποιεί το φυσικό ως αναλλοίωτη ουσία διαχωρίζοντάς το σαφώς από το κοινωνικό. Η δεύτερη προβάλλει ως ουσιαστικής σημασίας τη διατήρηση ενός τρόπου ζωής στον οποίο το περιβάλλον αποτελεί αδιάσπαστο κομμάτι και όχι ξεχωριστή οντότητα. Σημαντικό εδώ είναι να επισημάνουμε ότι σ' αυτή τη σύγκρουση τα δρώντα υποκείμενα δεν είναι μόνο οι προαναφερθείσες ομάδες αλλά και μια σειρά από θεσμικούς παράγοντες που καθορίζουν εν πολλοίς και το πλαίσιο μέσα στο οποίο αναπτύσσονται οι παραπάνω λόγοι. Έτσι για παράδειγμα στην περίπτωση του πάρκου αναψυχής ο επίσημος λόγος για την κατασκευή του αναπτύσσεται με βάση τις παραμέτρους που θέτει ο βασικός χρηματοδότης που δεν είναι άλλος από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το ζήτημα όμως της διαχείρισης της φύσης ως πολιτικό διακύβευμα ακολουθείται από εκείνο του τόπου ως στοιχείου ταυτότητας, μια διάσταση που διατρέχει όλα τα κεφάλαια του πρώτου μέρους του βιβλίου, γίνεται όμως το βασικό αντικείμενο της ανάλυσης στο τέταρτο και το πέμπτο κεφάλαιο. Εκεί επιχειρείται αρχικά η αποδόμηση της σχέσης του τόπου με μια συγκεκριμένη ομάδα, αποδόμηση που έχει στόχο όχι να καταδείξει το προφανές, ότι δηλαδή μια τέτοια σχέση είναι κάθε άλλο παρά φυσική, αλλά να φέρει στην επιφάνεια τους μηχανισμούς εκείνους που επιτρέπουν τη διατήρηση και την αναπαραγωγή της εντός ενός ρευστού κοινωνικού πλαισίου. Έτσι μέσα από την περιγραφή ενός εθιμικού καθαγιασμού του χώρου έρχεται στην επιφάνεια η συμβολική αναδόμηση της κοινότητας, που

δείχνει τη δημιουργική ικανότητα της πολιτισμικής πρακτικής να αφομοιώνει τα νέα δεδομένα σε μια υπάρχουσα δομή που μεταλλάσσεται με τη σειρά της.

Το πρώτο μέρος του βιβλίου κλείνει με μια γενικότερη συζήτηση που αφορά τη σχέση τόπου και πολιτισμού στο πλαίσιο αυτού που ονομάζεται υπερ- ή μετα-νεωτερικότητα. Επίκεντρο της συζήτησης μία κατ' εξοχήν επιτελεστική πολιτισμική πρακτική, ο χορός, που συνδέεται μέσα από δύο εθνογραφικές εικόνες απ' τη μια με χώρους ιστορικά και κοινωνικά συγκεκριμένους και από την άλλη με μη-τόπους όπου «οι κοινωνικές σχέσεις αποδεσμεύονται από το τοπικό τους πλαίσιο και ανασυγκροτούνται σε περισσότερο αφηρημένες και διάχυτες χωροχρονικές συνθήκες» (σ. 107). Έτσι ο χορός, μια «κινητή» πολιτισμική πρακτική με την έννοια ότι μπορεί να επιτελεστεί οπουδήποτε και ταυτόχρονα λειτουργικά συνδεδεμένου με συγκεκριμένους τόπους, αποδεικνύεται προνομιακό πεδίο ανάδειξης των πολυεπίπεδων –και ασ μην το ξεχνάμε, συγχρονικών– εκφάνσεων της πολιτισμικής πρακτικής. Το ζητούμενο εδώ δεν είναι η δαιμονοποίηση της επαγγελλόμενης απεδαφοποίησης του πολιτισμού προς χάριν μιας νοσταλγίας για το χαμένο παράδεισο «ριζωμένων» πολιτισμικών ταυτοτήτων. Αλλά αντίθετα η προσπάθεια κατανόησης των συνθηκών που παράγουν την αποσύνδεση χώρου και πολιτισμού καθώς και των όρων παραγωγής της ταυτότητας σ' αυτό το υπό διαμόρφωση πλαίσιο.

Ξεκινώντας το δεύτερο μέρος του βιβλίου ο συγγραφέας αφιερώνει τα δύο πρώτα κεφάλαια στο να θέσει τους γενικούς όρους της θεωρητικής συζήτησης γύρω από την έννοια του χρόνου στις κοινωνικές επιστήμες και κυρίως στην Ανθρωπολογία. Το βα-

σικό ερώτημα που τίθεται ξανά και ξανά σ' αυτή τη συζήτηση είναι το κατά πόσο ο χρόνος έχει αντικειμενική ύπαρξη ή εξαρτάται από τα κοινωνικά συμφραζόμενα μέσα στα οποία παράγονται οι αναπαραστάσεις του. Αναπόφευκτη αφετηρία αποτελεί η θέση του Durkheim ότι ο χρόνος αποτελεί σαφώς κοινωνική και όχι φυσική κατηγορία και μ' αυτή την έννοια η αντίληψη του χρόνου καθορίζεται από τις συλλογικές αναπαραστάσεις κάθε κοινωνίας. Η θέση αυτή που υιοθετήθηκε από σημαντικούς ανθρωπολόγους και απ' τις δύο πλευρές του Ατλαντικού δέχτηκε σφοδρή κριτική από τον Βρετανό ανθρωπολόγο Maurice Bloch, που θέλησε να διακρίνει ανάμεσα στην οικουμενική κατηγορία του χρόνου που αποτελεί κομμάτι της ανθρώπινης γνωστικής ικανότητας και στην αντίληψη ενός κυκλικού και αμετάβλητου χρόνου που παράγεται σε τελετουργικά πλαίσια και αποτελεί νομιμοποιητικό πλαίσιο εξουσιαστικών ιδεολογιών.

Ο Bourdieu απ' την άλλη μεριά ξεφεύγει απ' αυτή την αντίθεση εστιάζοντας στη συνειδητή οικειοποίηση του χρόνου/ιστορίας από τα δρώντα υποκείμενα συνδέοντας παράλληλα τα δύο αντίθετα σχήματα του κοινωνικού χρόνου με τη μετάβαση από τις «παραδοσιακές» στις σύγχρονες κοινωνίες (σ. 118). Τα δύο αυτά αντίθετα σχήματα εκφράζονται παραστατικά μέσα από τη γεωμετρική μεταφορά του κύκλου και της γραμμής. Ιδεοτυπικά ο κυκλικός χρόνος ταυτίστηκε με τις κοινωνίες εκείνες που εξαρτούν την αναπαραγωγή τους από τον κύκλο των εποχών, ενώ ο γραμμικός προϋποθέτει την αποσύνδεση του τρόπου παραγωγής από τα φυσικά φαινόμενα παράγοντας έναν χρόνο αφηρημένο που διαθέτει ταυτόχρονα και συγκεκριμένη φορά. Όπως παρατηρεί ο συγγραφέας οι δύο αυτοί ιδέο-

τυποι διακρίνονται από ένα διαφορετικό πνεύμα σε ό,τι αφορά τη διαχείριση, τη στάση γενικά απέναντι στο χρόνο. Στη μια περίπτωση επικρατεί η έννοια της επανάληψης του παρελθόντος και στην άλλη η αξία της απελευθέρωσης του παρόντος από το παρελθόν προς ένα γραμμικά ανώτερο μέλλον (σ. 130).

Στη συνέχεια ο συγγραφέας επιχειρεί να προσεγγίσει όψεις αυτού που έχει ήδη περιγράψει ως «παραδοσιακής» αντίληψης του χρόνου. Εστιάζει αρχικά στη χρονική διάκριση όπως ορίζεται από την επανάληψη ενός παραγωγικού κύκλου που σηματοδοτείται από μια αρχή και ένα τέλος, άρρηκτα συνδεδεμένων μεταξύ τους υπό την έννοια ότι το ένα δεν ακολουθεί απλά το άλλο αλλά το παράγει (σ. 133). Αυτή η εμπειρική σχέση με το χρόνο-κύκλο αποτυπώνεται συμβολικά στο θρησκευτικό λόγο που αποτυπώνει τη σχέση της ζωής και του θανάτου κατ' αναλογία με εκείνη του τέλους και της αρχής του κύκλου της παραγωγής. Η ταύτιση αυτή συμπυκνώνεται θα λέγαμε στις τελετουργίες της «αιώνιας επιστροφής» όπου η νεκρανάσταση του ήρωα ορίζεται και ορίζει τη διαρκώς επαναλαμβανόμενη σύνδεση τέλους και αρχής.

Το δεύτερο μέρος του βιβλίου κλείνει με μια επιστροφή στο συγκεκριμένο, την ανάλυση δηλαδή της αναπαράστασης και της διαχείρισης του χρόνου στο πλαίσιο της κοινότητας. Κεντρικό σημείο εδώ είναι ο «ιερός χρόνος» (σ. 154), ο χρόνος της τελετουργίας και η σύνδεσή του με τη συγκρότηση και την αναπαραγωγή της κοινότητας. Ο συγγραφέας ξεκινά εδώ με τις γιορτές τελετουργικής ανατροπής της κοινωνικής τάξης (Δωδεκαήμερο, Αποκριά) που μέσα από τη συμβολική καταστροφή του κόσμου (και του χρόνου) επιτρέπουν την ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής και αλληλεγγύης μέσα

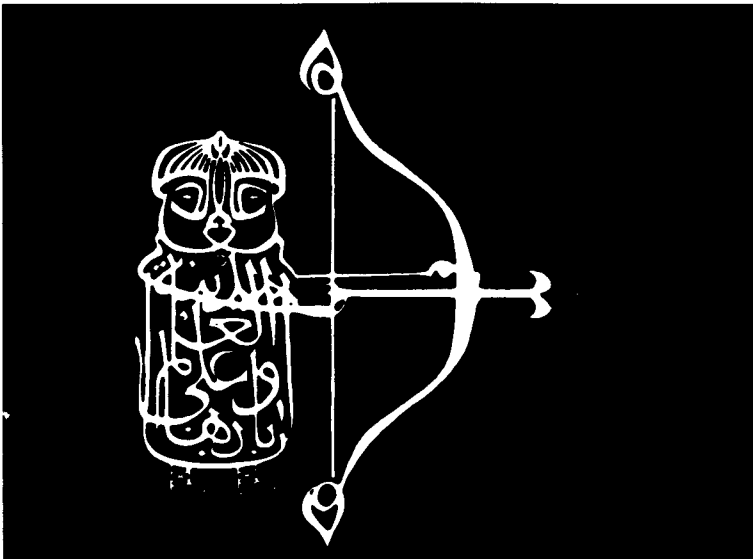
από την παροδική κατάργηση των ορίων, ενώ ταυτόχρονα διαμορφώνουν και ένα πλαίσιο κοινωνικής αυτογνωσίας που γεννιέται από την ανατροπή των κοινωνικών σχέσεων και δομών που το υπόλοιπο χρονικό διάστημα παρουσιάζονται ως σταθερές και αμετάβλητες. Οι τελετουργίες αυτές ακολουθούνται από τη γιορτή του Πάσχα που έχει το διττό χαρακτήρα της ανανέωσης του χρόνου, αλλά παράλληλα μέσα από τους πασχαλιάτικους χορούς προαναγγέλλουν την κατ' εξοχήν γιορτή της κοινοτικής ταυτότητας, τα θρησκευτικά πανηγύρια. Όπως παρατηρεί ο συγγραφέας «το πανηγύρι εκφράζει την ενότητα της κοινότητας, καθαγιάζοντας τόσο το χώρο όσο και το χρόνο της» (σ. 163). Ιδιαίτερα όσον αφορά το χρόνο, το πανηγύρι αποτελεί κομβικό σημείο της διαχείρισής του, καθώς ενώνει το μύθο της κοινότητας με την ιστορικά συγκεκριμένη επιτέλεσή του (σ. 164). Ο μηχανισμός αυτός αποδεικνύεται παράλληλα ιδιαίτερα δυναμικός, καθώς επιτρέπει την αφομοίωση νέων στοιχείων χωρίς τη ρήξη της συνέχειας: «Η επίκληση ενός ιδεατού "άλλοτε" σ' αυτές τις τελετουργίες της κοινότητας δεν παραπέμπει στη χρονική ετερότητα που επινοεί η νεωτερικότητα, αλλά στον καταγωγικό της μύθο που λειτουργεί συνεκτικά και μνητικά» (σ. 168). Είναι αυτή ακριβώς η λειτουργία της τελετουργίας που ανατρέπεται στο σύγχρονο πλαίσιο αναβίωσης των θρησκευτικών πανηγυριών, όπου το κενό του βιώματος της συνέχειας έρχεται να υποκαταστήσει ένας λόγος περί παράδοσης που αντιλαμβάνεται το παρελθόν όχι ως ένα διαρκές παρόν αλλά ως ένα εξωτικό «αλλού», που αποτελεί τόπο βίωσης αυτού που ο συγγραφέας ονομάζει «αστική νοσταλγία» (σ. 171) και μέσω αυτού αντικείμενο χρήσης και «αξιοποίησης».

Ως επίλογο σ' αυτό το σημείωμα θα

ήθελα να επιστρέψω στη βασική προβληματική που διατρέχει κατά τη γνώμη μου το σύνολο του υπό εξέταση βιβλίου. Αναφέρομαι εδώ στην προσπάθεια του συγγραφέα να αποδομήσει δημιουργικά, και πάντα σε αντίστιξη με το εμπειρικό του υλικό, τη θεμελιακή, για πολλές ιδεολογίες της νεωτερικότητας (όπως ο εθνικισμός), αντίληψη ότι ο χώρος αποτελεί την πολιτισμικά συγκεκριμένη σταθερά ορίζουσα της ταυτότητας ενώ ο χρόνος, το αφηρημένο, διαρκώς μεταβαλλόμενο πλαίσιο της. Αντίθετα, ο χώρος που περιγράφει ο Νιτσιάκος εμφανίζεται να χάνει τη φαινομενική του σταθερότητα, καθώς αποδεικνύεται αντικείμενο διαρκούς ανασηματοδότησης εντός του συνεχούς φύση-κοινωνία. Παράλληλα, οι συλλογικές αναπαραστάσεις του χρόνου, όπως εξετάζονται στο πλαίσιο του παραδοσιακού πολιτισμού, φαίνεται να παρουσιάζουν

σημαντικές αντιστάσεις στην αλλαγή διατηρώντας σταθερά δομικά χαρακτηριστικά. Ως ένα σημείο θα μπορούσε να επισημάνει κανείς ότι η αντιστροφή αυτή προκύπτει και από το είδος του υλικού που πραγματεύεται σε κάθε περίπτωση ο συγγραφέας: απ' τη μια ιστορικά συγκεκριμένο και δυναμικό, όπως υπαγορεύεται από την εθνογραφική έρευνα, απ' την άλλη στατικό, όπως υποβάλλει το λαογραφικό υλικό. Εκεί όμως βρίσκεται και η ουσιαστική συμβολή της συνάντησης ανάμεσα στη Λαογραφία και την Ανθρωπολογία, να στρέψει την προσοχή μας στην ανάλυση των τομών και των διαρκειών της κοινωνικής πραγματικότητας όχι ως αλληλοαποκλειόμενων συστατικών, ιδεολογικών λόγων σε σύγκρουση, αλλά ως χώρο μιας διαρκούς διαλεκτικής.

Κώστας Μάντζιος

Καλλιγραφία του Amentu Gemissi, Απόσπασμα από τουρκικό φιλμ, Ερωτική ιστορία